

Sygnatura akt IX C 517/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30-07-2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Barbara Sudnik-Hryniewicz

Protokolant:Anna Marczak

po rozpoznaniu w dniu 18-07-2014 r. we W.

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

- o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki K. K. kwotę 10.727,99 zł (dziesięć tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5.08.2011r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.305,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnięcie na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki w punkcie I kwoty 257,35 zł tytułem brakujących kosztów sądowych;

V. nakazuje stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa (kasa tutejszego Sądu) kwoty 522,50 zł tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt IX C 517/12

UZASADNIENIE

Powódka K. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 16.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05.08.2011r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając roszczenie podała, że jest właścicielką samochodu osobowego marki M. (...)(...), dla którego wykupiła polisę Autocasco u strony pozwanej i który jest użytkowany przez jej ojca. W okresie trwania ochrony ubezpieczeniowej doszło do trzykrotnego uszkodzenia pojazdu przez osoby trzecie, w wyniku czego powódka poniosła szkodę polegającą na znacznym uszkodzeniu pojazdu, którą zgłosiła stronie pozwanej. Strona pozwana odmówiła uznania swojej odpowiedzialności i wypłaty odszkodowania wskazując, że osoba upoważniona do korzystania z pojazdu w chwili powstania szkody nie dopełniła obowiązku wynikającego z § 12 ust. 3 i 4 OWU ACS oraz wynikającego z § 13 ust. 1 pkt 4 OWU. Powódka zaprzeczyła jakoby powyższe okoliczności zaszły. Podała, że zgłosiła wszystkie trzy szkody w terminie. Zaprzeczyła też, jakoby nie dopełniła pozostałych obowiązków. Nadto wskazała, że ewentualne jej zaniechanie nie miało wpływu na ustalenie okoliczności zdarzenia bądź ustalenia lub zwiększenia rozmiaru szkody. Zarzuciła też, że klauzule zawarte w OWU z uwagi na fakt, że ograniczają odpowiedzialność pozwanej spółki względem niej,

należy traktować jako niedozwolone klauzule umowne, jako że całkowicie wyłączają jej odpowiedzialność, a nadto są niejednoznaczne i niejasne dla konsumenta. Wskazała też, że w pojedzie nie dokonywano żadnych zmian czy napraw. Do szkody doszło, gdy samochód stał zaparkowany, użytkownik pojazdu nie widział sprawców szkody, nie było żadnych świadków, stąd wyłączona została możliwość dochodzenia roszczeń od sprawców szkody. Wezwania do zapłaty kierowane do strony pozwanej pozostały bezskuteczne.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 14 lutego 2012r. uwzględniono powództwo w całości.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

Przyznała, że strony łączyła umowa ubezpieczenia potwierdzona polisą nr (...) w wariantcie Standard, której integralną część stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco Standard. Zarzuciła jednak, że w czasie trwania ubezpieczenia doszło do więcej niż trzykrotnego uszkodzenia pojazdu powódki, która nie wykazała kiedy doszło do przedmiotowych szkód oraz jaka była ich przyczyna, ani też zakres uszkodzeń. W systemie zgłoszeń pozwanej zgłaszający wskazał inne daty powstania szkód niż wynika to z pisemnego zgłoszenia. Nadto podała, że w dniu 04 lipca 2011r. doszło do szkody, w wyniku której pojazd został znaczenie uszkodzony. Brak zgłoszenia szkód w terminie określonym w OWU zdaniem strony pozwanej utrudnia ustalenie zakresu uszkodzeń, co w konsekwencji pozwala odmówić wypłaty odszkodowania. Strona pozwana zaprzeczyła też, by zapisy OWU ograniczające lub wyłączające odpowiedzialność ubezpieczyciela w sytuacji zawinionego zachowania ubezpieczonego stanowiły niedozwolone postanowienia umowne. Zdaniem strony pozwanej powódka nie wykazała, jakoby doszło w jej pojeździe do uszkodzeń wskazanych w przedłożonych przez nią kosztorysach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest właścicielem samochodu osobowego marki M. (...) (o nr rej. (...)). Pojazd jest użytkowany przez ojca powódki – M. K. (1).

Okoliczności bezsporna.

Dla pojazdu powódki wykupiona została polisa Autocasco w Towarzystwie (...) S.A. o nr (...).

Okoliczność bezsporna.

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia AUTOCASO Standard (ACS) w razie zaistnienia szkody innej niż kradzież pojazdu ubezpieczający, ubezpieczony oraz osoba upoważniona do korzystania z pojazdu w chwili powstania szkody zobowiązani są (§ 12 pkt 3) szkodę zgłosić szkodę niezwłocznie do (...) kontaktując się telefonicznie z CAW (...) - nie później jednak niż w ciągu 7 dni od powstania szkody oraz (§ 12 pkt 4) w pojeździe uszkodzonym nie dokonywać żadnych zmian i napraw, o ile nie jest to uzasadnione koniecznością kontynuowania bezpiecznej jazdy, bez uprzedniego przeprowadzenia przez przedstawiciela(...), chyba że (...)z przyczyn leżących wyłącznie po jej stronie nie przeprowadziła oględzin w ciągu 7 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie lub 14 dni, jeżeli niezbędne było powołanie niezależnych rzeczoznawców.

Zgodnie natomiast z § 13 ust. 1 w/w ogólnych warunków w związku ze zgłoszeniem szkody Ubezpieczający, Ubezpieczony lub osoba upoważniona do korzystania z pojazdu w chwili powstania szkody zobowiązani są do (1) postępowania zgodnie ze wskazówkami udzielonym przez pracownika CAW (Centrum Alarmowe W.), (2) udostępnić dokumenty wymagane przez (...)przy likwidacji szkody niezbędne do ustalenia odpowiedzialności (...), okoliczności zdarzenia oraz wysokości szkody, (3) umożliwić (...)ustalenie okoliczności zdarzenia i rozmiaru szkody, (4) zabezpieczyć możliwość dochodzenia roszczeń odszkodowawczych wobec osób trzecich odpowiedzialnych za szkodę. (ust. 2) W razie zaś, o czym stanowi ust. 2, niedopełnienia z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa obowiązku, o którym mowa w § 12 pkt 3) (...)może odpowiednio zmniejszyć odszkodowanie, jeżeli niedopełnienie to przyczyniło

się do zwiększenia szkody lub uniemożliwiło (...)ustalenie okoliczności i skutków zdarzenia, chyba że (...)w terminie przewidzianym w § 12 pkt 3) otrzymała wiadomość o okolicznościach zdarzenia, które należało podać do jej wiadomości. W ust. 4 zaś przewidziano, że w razie niedopełnienia któregośkolwiek z pozostałych obowiązków, o których mowa w § 12 i § 13 ust. 1, (...) może odmówić wypłaty odszkodowania lub je odpowiednio zmniejszyć, o ile niedopełnienie to miało wpływ na ustalenie okoliczności zdarzenia, bądź ustalenie lub zwiększenie rozmiaru szkody.

Dowód: Ogólne Warunki Ubezpieczenia k. 58-71.

W dniu 04 lipca 2011r. M. K. (1) zgłosił telefonicznie szkodę nr (...), wskazując przedział czasowy jej powstania jako ostatnie 3-4 miesiące. Uszkodzenia dotyczyło lewej strony pojazdu: błotnik lewy przedni, drzwi przednie i tylne lewe, błotnik tylny lewy i zderzak tylny. Wg zgłoszenia telefonicznego szkoda miała obejmować lewą stronę pojazdu.

Dowód: raporty z odsłuchanych rozmów z 4 i 6 lipca 2011r. k. 92-96;

akta szkody (...)i nr (...).

W dniu 06 lipca 2011r. M. K. (1) zgłosił szkodę z dnia 04 lipca 2011r. Po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym oraz na skutek odwołań, odszkodowanie zostało wypłacone.

Dowód: akta skody (...).

W dniu 6 lipca 2011 r. M. K. (1) zgłosił szkodę telefonicznie, wskazując przedział czasowy jej powstania jako ostatnie 3-4 miesiące. W zgłoszeniu podał, że uprzednio zgłosił także trzy grupy uszkodzeń.

Po zgłoszeniu M. K. (1) otrzymał protokół szkody do wypełnienia, w którym wskazana została data powstania szkody jako 01.04.2011r. Następnie na protokole M. K. (1) naniósł poprawki co do daty powstania szkody i uczynił na nim dodatkowe adnotacje. Sprawca szkody nie został ustalony. Jako przyczynę szkody podano uszkodzenie przez inny pojazd najprawdopodobniej podczas wycofywania. Pojazd powódki stał wówczas zaparkowany. Zakres uszkodzeń obejmował tył pojazdu: zderzak tylny, pokrywa bagażnika i tylna lampa lewa wg zgłoszenia telefonicznego, wg pisemnego zaś lewą stronę pojazdu i zostały określone jako drobne (oba błotniki, drzwi przednie i tylne, zdarza tylny).

Dowód: zgłoszenie szkody nr (...) k.11-12;

raport z dosłuchanej rozmowy z 06.07.2011r. k. 94- 96;

zeznania świadka M. K. (1) k .108.

W dniu 06 lipca 2011r. M. K. (1) zgłosił telefonicznie szkodę, wskazując przedział czasowy jej powstania jako ostatnie 3-4 miesiące. Po zgłoszeniu M. K. (1) otrzymał protokół szkody do wypełnienia, w którym wskazana została data powstania szkody jako 01.04.2011r. M. K. (1) naniósł poprawki co do daty powstania szkody i uczynił na nim dodatkowe adnotacje. Nie został ustalony sprawca zdarzenia. Jako prawdopodobną przyczynę szkody podano wycofujący lub przejeżdżający większy pojazd. Pojazd powódki stał wówczas zaparkowany. Zakres uszkodzeń obejmował wg zgłoszenia telefonicznego zderzak przedni prawy, drzwi przednie i tylne prawe, lusterko prawe, błotnik tylny prawy i lampa tylna prawa, zaś wg zgłoszenia pisemnego lewą stronę pojazdu (zarysowania lewej strony, tylny zderzak, pokrywa bagażnika, pęknięty tylny reflektor).

Przed dokonaniem zgłoszeń samochód został obejrzany i sfotografowany przez rzeczoznawcę strony pozwanej.

Dowód: zgłoszenie szkody nr (...) k. 15;

raport z dosłuchanej rozmowy z 06.07.2011r. k. 94-96;

zeznania świadka M. K. (1) k. 108.

Strona pozwana wszczęła i prowadziła postępowania likwidacyjne co do szkód nr (...), (...)i (...), w wyniku których odmówiła wypłaty odszkodowania z tytułu każdej ze zgłoszonych szkód, jako przyczynę podając § 13 ust. 4 OWU w zw. z § 12 ust. 3 i 4 OWU oraz w zw. z § 13 ust. 3 i 4 OWU ACS.

Strona pozwana na skutek odwołania powódki podtrzymała swoje stanowisko.

Dowód: pisma strony pozwanej z 25.07.2011r. k. 18 i k. 20;

pismo strony pozwanej z 08.11.2011r. k. 21.

Wezwania do zapłaty kierowane do strony pozwanej pozostały bezskuteczne.

Dowód: wezwanie do zapłaty z 18.10.2011r. k. 22 wraz z potwierdzeniem nadania k. 24;

wezwanie do zapłaty z 18.11.2011r. k. 25 wraz z potwierdzeniem nadania k. 29;

wezwanie do zapłaty 21.11.2011r. k. 30 wraz z potwierdzeniem nadania k. 32.

Powódka zleciła wykonanie szacunkowej naprawy samochodu firmie (...)M. K., zgodnie z którym łączna napawa została wyceniona na kwotę 16.992,63 zł.

Dowód: kosztorysy EurotaxGlass's nr (...),(...),(...)k. 33-38.

Dwa pierwsze uszkodzenia w samochodzie powódki były niewielkie. Trzecie było na tyle duże że unieruchomiło samochód. Rzecznawca który przyjechał dokonać wyceny zasugerował żeby zgłosić też uszkodzenia wcześniejsze. Uszkodzenia powstały w czasie, kiedy pojazd był zaparkowany.

Dowód: zeznania świadka M. K. (1) k. 108.

Uszkodzenia samochodu w postaci:

I. lewego boku pojazdu, czyli błotnika przedniego lewego, drzwi lewych przednich i tylnych, błotnika lewego tylnego

II. zderzaka tylnego, pokrywy bagażnika i tylnej lampy lewej

III. błotnika przedniego prawego, drzwi prawych przednich i tylnych, błotnika tylnego prawego, lampy tylnej prawej

Powstały w różnych okolicznościach i nie mogły powstać w wyniku jednego ciągu zdarzeń.

Koszt naprawy uszkodzeń z pozycji I. wynosi 3.371,43 zł z VAT

Koszt naprawy uszkodzeń z pozycji II. wynosi 2.257,36 zł z VAT

Koszt naprawy uszkodzeń z pozycji III. wynosi 5.891,81 zł z VAT

Łącznie koszt naprawy wszystkich uszkodzeń, obliczony dla naprawy kompleksowej wszystkich uszkodzeń wyniósł **10.727,99 zł.**

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej k. 116 koperta wraz opiniami uzupełniającymi k. 136 i k. 161.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawą odpowiedzialności strony pozwanej jest wynikająca z przyjętej przez nią na podstawie umowy ubezpieczenia auto – casco odpowiedzialność za szkody powstałe w pojeździe powódki na warunkach określonych w tej umowie i wskutek zaistnienia zdarzeń nią objętych, a szkodę tę powodujących. Okoliczność istnienia tego stosunku obligacyjnego pomiędzy stronami oraz jego treść nie były w sprawie sporne. Także okoliczności powstania szkody, jak też zasadniczo jej zakres (bez lusterka prawego, o czym poniżej) pozostawały poza sporem.

Spór sprowadzał się więc do kwestii czy wobec późniejszego niż przewidziane umową zgłoszenia roszczenia o wypłatę odszkodowania, powódka może domagać jego wypłaty, a strona pozwana skutecznie od tego obowiązku uchylić.

W konsekwencji też uchylania się od przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej przez stronę pozwaną sporna pomiędzy stronami była wysokość szkody.

Materialnoprawną podstawą odpowiedzialności strony pozwanej jest przepis art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym zawarcie umowy ubezpieczenia powoduje po stronie ubezpieczyciela obowiązek wypłaty odszkodowania w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku (...). Co do zajścia wypadku, od którego powódka była ubezpieczona strony były zgodne.

Nie ulega wątpliwości i okoliczności tej strona pozwana nie kwestionowała, że w pojeździe powódki powstała szkoda oraz, że została ona jej jako zakładowi ubezpieczeń zgłoszona. Strona pozwana podniosła natomiast, że zgłoszenie to nastąpiło niezgodnie z postanowieniami Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Auto – casco Standard (ACS) tj. § 12 ust. 3, który przewiduje, że szkodę należy zgłosić niezwłocznie do ubezpieczyciela, kontaktując się telefonicznie z CAW – z dopełnieniem obowiązków, o których mowa w § 13 ust. 1 pkt 1 – nie później jednak niż w ciągu 7 dni od powstania szkody, w związku z czym podstawie postanowienia § 13 ust. 4 w/w Ogólnych warunków, które stanowi z kolei, że (...), w razie niedopełnienia któregośkolwiek z pozostałych obowiązków, o których mowa w § 12 i § 13 ust. 1, może odmówić wypłaty odszkodowania lub je odpowiednio zmniejszyć, o ile niedopełnienie to miało wpływ na ustalenie okoliczności zdarzenia, bądź ustalenie lub zwiększenie rozmiaru szkody, odmówiła powódce wypłaty odszkodowania.

Wskazać jednakże należy, że strona pozwana ani w toku postępowania likwidacyjnego ani też w toku niniejszego procesu nie wskazała na żadne okoliczności, które miały mieć wpływ na ustalenie okoliczności samego zdarzenia bądź też które mogły by wpływać na niemożność ustalenia rozmiaru szkody lub jej zwiększenie. W tym zakresie więc zarzut strony pozwanej pozostał gołosłowny.

W toku procesu zaś ani przed nim nie ustalono by powódka dokonywała napraw lub zmian w pojeździe mogących mieć wpływ lub utrudniać ustalenie zakresu szkody, czy też że zaniechała innych czynności pozwalających na ustalenie sprawców tych szkód bądź osób za nie odpowiedzialnych.

Nadto wskazać należy, że postanowienie umowne, na którym strona pozwana oparła swoje stanowisko odmawiające powódce wypłaty odszkodowania jest w ocenie Sądu sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interes powódki jako konsumenta, a tym samym nie wiąże jej w myśl przepisu art. 385¹ k.c.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w judykaturze sprzeczne z dobrymi obyczajami są te postanowienia umowne, które godzą w równowagę kontraktową stron danego stosunku prawnego. Z punktu widzenia oceny ich abuzywności, muszą one także w konsekwencji rażąco naruszać interes konsumenta, przez co należy rozumieć nieusprawiedliwioną dysproporcję na niekorzyść konsumenta praw i obowiązków stron, wynikających z umowy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2014 r., VI ACa 1733/13). Przez rażące naruszenie interesów konsumenta należy zaś rozumieć nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym. Natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom (w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego) oznacza tworzenie przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 18.06.2013 r., VI ACa 1698/12).

W świetle tych poglądów, które Sąd orzekający podziela, postanowienie stanowiące podstawę odmowy przez stronę pozwaną wypłaty odszkodowania narusza równowagę kontraktową stron w ten sposób, że decyzję o zmniejszeniu

bądź też całkowitej odmowie wypłaty odszkodowania pozostawia do wyłącznego uznania strony pozwanej, przy czym nie wskazuje na żadne kryteria, jakie będą brane pod uwagę przy jej podjęciu, co powoduje, że konsument nie ma możliwości nawet w chwili zawierania umowy ustalenia, jakie są prawa drugiej strony określające jego kontraktowe obowiązki i ryzyka. Nadto, na co wskazuje praktyka w stosowaniu tej klauzuli umownej, strona pozwana nie uzasadnia swego stanowiska, co pozwalałoby konsumentowi choćby następczo stwierdzić dlaczego opóźnienie w zgłoszeniu szkody spowodowało trudności w ustaleniu jej zakresu.

Nadto, co wymaga podkreślenia, podobne postanowienie umowne zostało uznane za niedozwolone i wpisane do rejestru pod poz. 1358 na podstawie wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. (XVII AmC 30/06) Sądu Okręgowego w Warszawie w dniu 14 marca 2008 r. Zgodnie z nim " W razie niedopełnienia przez ubezpieczającego któregośkolwiek z wyżej wymienionych obowiązków ubezpieczyciel może odmówić wypłaty odszkodowania w części lub w całości."

Dodatkowo wskazać należy, że za abuzywne postanowienie wzorca umowy uznać należałoby także postanowienie nakazujące zgłaszanie szkody w terminie 7 dni od jej powstania. Oznacza ono bowiem w praktyce stałe monitorowanie stanu pojazdu, wykluczające trwające ponad 7 dni wyjazdy bądź też uchylające odpowiedzialność strony pozwanej choćby z powodu dłuższego, nieplanowanego i nagłego pobytu w szpitalu. Postanowienie to nakłada tym samym na ubezpieczonego nadmiernie restrykcyjne obowiązki i jest nieżyciowe, a w powiązaniu z powyższym, umożliwia stronie pozwanej uchylenie się od odpowiedzialności, mimo że spełnione zostały pozostałe umowne warunki ponoszenia przez nią odpowiedzialności (w tym zachodzi możliwość ustalenia szkody i jej zakresu), co wprowadza rażącą dysproporcję w prawach w i obowiązkach stron umowy ubezpieczenia.

Sąd nie uznał jednak by postanowienia te, jak zarzucała powódka, nie zostały sformułowane w sposób jednoznaczny, choć taki obowiązek spoczywa na stronie pozwanej także na mocy przepisu szczególnego względem w/w art. 385¹ k.c., a to art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej.

W tym stanie rzeczy uznać należało, że strona pozwana nie miała możliwości uchylenia się od wypłaty odszkodowania powódce tym bardziej, że nie wykazała ani nawet nie twierdziła, że zaszły jakieś okoliczności faktyczne, które miałyby jej odpowiedzialność w tym zakresie ograniczać czy wyłączać. Wobec powyższego przyjmując odpowiedzialność pozwanej Sąd uznał, że roszczenie powódki o naprawienie szkody powstałej w jej pojeździe co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie zaś wysokości tej szkody Sąd ustalił ją w oparciu o opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej mgr inż. R. B., który w sposób prawidłowy i szczegółowy wyliczył koszt naprawy pojazdu stosownie do jego stwierdzonych uszkodzeń bez konieczności powtarzania tych samych czynności (wobec czego wartość szkody nie jest sumą wartości poszczególnych szkód), uznając przy tym, że szkoda ta nie dotyczyła lusterka prawego. Biegły w przedstawionych przez siebie opiniach w sposób wnikliwy i szczegółowy przeprowadził analizę uszkodzeń, a następnie ustalił wartość części i prac, jakie mają przywrócić pojazd do stanu sprzed ich powstania. Koszt naprawy został w opinii określony na kwotę 10.727,99 zł, której wnioski, jako logiczne, wyczerpujące i prawidłowo uargumentowane, Sąd orzekający w pełni podziela. Jak wskazał biegły dokonane przez niego obliczenie przyjmuje średnią stawkę roboczogodziny (blacharsko-lakiernicza- vide opinia uzupełniająca z dnia 19 kwietnia 2013 r.) dla warsztatu nieautoryzowanego na terenie miasta W. na okres 2011/2012 wynikającą z doświadczenia biegłego bazującego na obserwacji rynku. Biegły dla poparcia swoich wniosków wskazał w opinii listę 13 zakładów naprawczych oraz stosowane przez nie stawki, co w ocenie Sądu w sposób wystarczający uzasadnia przyjętą przez niego, a kwestionowaną przez stronę pozwaną stawkę. Podkreślenia wymaga, że strona pozwana kwestionując poczynione przez biegłego w tym zakresie ustalenia (pismo procesowe z dnia 4 marca 2013 r.- k. 126) nie wskazała poza przyjmowaną przez nią wysokością stawki tj. 95 zł na żadne dane mogące świadczyć o tym, iż rzeczywiście stawka ta jest obowiązującą w warsztatach na terenie D.. Wyjaśnić też należy, że jak wynika z ogólnych warunków (§ 15 ust. 3 pkt 1) wysokość odszkodowania ustala się w oparciu o stawkę roboczogodziny ustaloną przez WARTĘ na podstawie stawek stosowanych przez zakłady naprawcze z terenu województwa, względem którego dokonano taryfikacji składki, co oznacza, że strona pozwana może taką stawkę ustalić jednostronnie bez wskazania podstaw przyjętych wartości. W niniejszej sprawie strona pozwana powołując się na stawkę w wysokości

95 zł nie wskazała na jakiej podstawie i w oparciu o jakie wartości ją liczy, wobec czego zarzut ten należało ocenić uznać za gołosłowny.

Co się zaś tyczy podnoszonej przez powódkę okoliczności, że jako uszkodzone zgłoszone zostało także lustro prawe, to Sąd przyjął w oparciu o dowód z opinii biegłego i przedstawioną do niej dokumentację zdjęciową wykonaną przez pozwaną, która wg zeznań świadka M. K. (1) została wykonana w dniu dokonania przez niego zgłoszeń, że lustro to w istocie nie było uszkodzone. Sąd dał bowiem wiarę w tym zakresie zeznaniom w/w świadka, który dokonując zgłoszenia jednoznacznie stwierdził, że dokumentacja ta została wykonana, brak więc jest podstaw do uznania, że nie przedstawia ona uszkodzeń samochodu istniejących w dniu ich zgłoszenia. Dlatego też w tym zakresie Sąd przyjął za biegłym, który wniosek ten logicznie i wyczerpująco uargumentował w opinii uzupełniającej z dnia 16 maja 2014 r. w oparciu o przedstawioną przez pozwaną dokumentację fotograficzną, że ten element pojazdu nie został uszkodzony, a zatem, że co do niego obowiązek strony pozwanej do naprawienia szkody nie powstał.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o przedstawione przez strony dowody, które wzajemnie ze sobą korespondowały i wzajemnie się uzupełniały, nie znajdując podstaw do odmówienia im wiarygodności, której nie kwestionowały strony i ich pełnomocnicy. Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadka M. K. (1), który z racji tego, że użytkuje pojazd powódki i dokonywał zgłoszeń powstałych w nim szkód, miał największą wiedzę co do daty powstania szkody i jej zakresu. Wskazać należy, że w ocenie Sądu rozbieżności w podawanych przez niego początkowo w trakcie zgłoszeń telefonicznych, a następnie w zgłoszeniach pisemnych daty powstania szkody miały w ocenie Sądu swe źródło w chęci zachowania terminu zgłoszenia szkody, od którego strona pozwana tak bezwzględnie uzależnia jej naprawienie.

Powódka żądała odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie odszkodowania od dnia 5 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z przepisem art. 817 § 1 k.c. zakład ubezpieczeń powinien co do zasady wpłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia takiego żądania. Postanowienie to powtarza § 21 ust. 1 Ogólnych warunków. Nie ulega wątpliwości i okoliczności tej strona pozwana nie kwestionowała, że powódka zgłosiła szkodę w dniu 4 lipca 2011 r. (raport z odsłuchanej rozmowy k. 94), a zatem, że wypłata należnego jej z tego tytułu odszkodowania winna nastąpić do dnia 4 sierpnia 2011 r. Wskazać należy, że strona pozwana nie podnosiła żadnych okoliczności mogących mieć wpływ na niezachowanie przez nią powyższego, ustawowego terminu spełnienia świadczenia pieniężnego. Niespełnienie go więc spowodowało, że popadła ona w opóźnienie, które w myśl przepisu art. 481 k.c. uzasadnia zasądzenie od należnej z tego tytułu kwoty 10.727,99 zł odsetek ustawowych od dnia 5 sierpnia 2011 r., o czym orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

Wobec uznania z wyżej wskazanych względów, że wartość poniesionej przez powódkę szkody, którą strona pozwana winna naprawić poprzez wypłatę odszkodowania wynosi 10.727,99 zł, dalej idące żądanie pozwu podlegało oddaleniu, o czym orzeczono, jak w punkcie II sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu oparte zostało na przepisie art. 100 k.p.c., który stanowi, że w przypadku częściowego uwzględnienia żądania, koszty te zostaną stosunkowo do wyniku sprawy rozdzielone.

Powódka wygrała proces w 67 %, a strona pozwana w 33 %.

Na koszty, jakie poniosła powódka, w łącznej kwocie 4.622,98 zł. składają się: opłata od pozwu w wysokości 800 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 2.417 zł oraz zaliczki na poczet opinii biegłego w kwocie 1.405,98 zł,

Koszty procesu strony pozwanej, to koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 2.400 zł.

Stosownie do wyniku procesu powódce należy się zwrot (4.622,98 zł x 68%) 3.097,40 zł, a pozwanej zwrot (2.400 zł x 33%) 792 zł.

Po stosunkowym rozdzieleniu tych kosztów (3.097,40 zł – 792 zł) orzeczono, jak w punkcie III sentencji wyroku.

Z uwagi na to, że koszt sporządzenia opinii przez biegłego nie został pokryty z zaliczek, a tymczasowo ze środków Skarbu Państwa, brakującą z tego tytułu kwotą należało obciążyć stosownie do treści art. 113 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych strony uwzględniając wynik procesu. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 2.185,83 zł, z czego 779,85 zł nie zostało pokryte z zaliczek, wobec czego kwota ta stosownie do wyniku sprawy obciążać musi strony. I tak nakazano ściąganie z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki kwotę 257,35 zł (ponieważ przegrała ona proces w 33 % i w tym zakresie musi ponieść jego koszty) orzekając, jak w punkcie IV sentencji wyroku oraz w punkcie V nakazano stronie pozwanej uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa kwoty 522,50 zł (67 %) stosownie do jej przegranej.